fragetterne imod Pøblens Raaheder, at den ydermere syntes at gøre Brug af denne Raahed og anvende den som et Slags Hjælpemiddel til at gøre Vejen endnu vanskeligere og farligere for Deputationerne. I mange Tilfælde var det saaledes, at naar Kvinderne endelig blev arresterede var dette ligefrem at betragte som en Barmhjertighed imod den Vildskab, de havde været Genstand for fra Mængdens Side. Enhver ved, hvor let Gadens løse Folk samler sig ved en saadan Lejlighed, og der synes her at have været særlig mange til Stede. Det var Politiets uafviselige Pligt øjeblikkelig *at arrestere Demonstranterne, saasnart de forbrød sig mod Lovene, eller, saalænge dette ikke var Tilfældet at skærme dem mod Pøblens Overfald.* Sagen er alvorlig. Vi haaber, at Mr. Churchill vil sørge for, at Politiet herefter faar andre Ordre.

Standard: Mængden var ved denne Lejlighed større end nogensinde, og den rummede øjensynlig mange Tilhængere . . . . Politiet optraadte med Brutalitet mod enkelte af Fangerne, hvilket gjorde det i Forvejen vanskelige Arbejde endnu vanskeligere, og i mange Tilfælde maatte det bruge stor Kraft for at værge sig. Kvinderne gik ved denne Lejlighed saa dumdristigt paa som ingensinde tidligere, og det er et Under, at ingen af dem blev alvorligt saarede.

Daily Chronicle: Lidt efter lidt havde henved 30 Kvinder banet sig Vej til St. Stephens Indgang. Hvis Mod og Udholdenhed havde afgjort Sagen, vilde deres Tal have været betydeligt større.

Evening Standard: De lededes af Mrs. Pankhurst, til hvis Arm Mrs. Garrett Anderson, en ældre, ærværdig Skikkelse, støttede sig. Hendes Tilsynekomst vakte Tilskuernes Sympati.

Kvindernes Stilling under Valget.

Deres Betingelse for at holde sig rolige.

Angaaende Kvindernes Holdning under de fornylig afsluttede Valg, skrev »Votes for Women« inden Valgene: »Da det er øjensynligt, at den liberale Regering er Hindringen for Gennemførelsen af Kvindestemmeretten, bekæmper »Womens Social and Political Union« det liberale Parti. Vi vil henvende os til Vælgerne overalt om Hjælp til at styrte de liberale Kandidater, for paa denne Maade at vise deres Foragt for Regeringens Tvetungethed. Den taler *mod* Overhusets Forkastelsesret, medens den i Virkeligheden selv øver Forbud, mod Underhuset, og hvad dette ønsker.

Giver Premierministeren et bestemt Løfte om, at han, hvis han er ved Roret i næste Samling, vil lade Forligs Forslaget behandle færdigt fra Trin til Trin, vil vi ophøre med at modarbejde de Liberale, — *dette er vor absolute Betingelse.*

Premierministerens Svar.

Premierministeren lovede, at han i *næste Parlament* vil lade Sagen nyde hurtig Fremme, — et Løfte, som Kvinderne med Haan tilbageviste, da de vel ved, at Regeringen ikke er bundet ved noget Løfte for »næste Parlament«, — *næste Samling* krævede de det forandret til. —

Forsøg paa at storme Ministrenes Boliger.

Næsten daglig drager store Skarer af Kvinder til Ministerboligerne i Downing Street. En Del bliver arresterede men igen løsladte, naar de ikke har gjort sig skyldige i Stenkast o. l.

»Stemmen« paa Ministrenes Møder

udebliver aldrig. Ikke et Møde holdes uden Spørgsmaalet bliver rejst, og i det Tilfælde, hvor Kvinder ikke har Adgang til Møderne, er det Mænd, der kræver Ministeren til Regnskab. De fjærnes med Vold fra Lokalet. Ministrene, navnlig Indenrigsministeren, har ladet sig forlyde med, at disse Mænd bliver betalt af Kvinderne, hvilket disse nægter med stor Bestemthed. De beskylder Ministrene for uhæderlig Fremgangsmaade, idet disse vel ved, at deres Ord falder med større Vægt og bringes videre omkring end de Anklagedes ubetingede Nej.

Indrømmelser i Fængslet.

For de fængslede Kvinders Vedkommende har man ligeledes forandret Taktik, idet de nu i Modsætning til tidligere har Lov at bære deres egne Klæder, modtage Frugt, Blomster, Bøger o. s. v. udefra. De har ogsaa Lov at sikre sig anden Føde end Fængselskosten, og det er dem ikke forbudt at tale sammen i den Tid, de opholder sig i fri Luft. — Man mener, at det